

БЗМЦ

ПРЕЗАРЕЖДАНЕ

МАЙКЪЛ ГРАНТ

Превод от английски
КРИСТИНА ГЕОРГИЕВА

ЕГМОНТ

За Катрин, Джейк и Джулия

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *BZRK Reloaded*

Романът е публикуван за първи път през 2013 година във Великобритания от Egmont UK, Limited, 239 Kensington High Street, London W8 6SA

Copyright © 2013 The Shadow Gang

All rights reserved

The Author has asserted his moral rights

Превод Кристина Георгиева

Редактор Боряна Стоянова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1135-3

АРТЕФАКТ

До: Лир

От: Нижински

Уилкс е жива, върна се при нас.

Офелия също е жива, въпреки че загуби и двата си крака под коляното.

Кийтс и Плат са добре и се справиха блестящо.

След като изгуби един биот, Винсент страда от тежка депресия. Вторият беше тежко ранен, но се възстановява. За Винсент се полагат грижи, не се знае какво ще стане с него.

Провалихме се с основната цел.

Чакаме указания.

АРТЕФАКТ

До: Нижински

От: Лир

Докато Винсент е извън строя, ти поемаш бойната група в Ню Йорк. Нижински, не ставаш за тази работа. Направи така, че да станеш.

АРТЕФАКТ

Централно разузнавателно управление – Отдел за оценка на технологичните заплахи

Запис на интервю с професор Едуин Х. Гросман от 28 февруари 2012 г.

(седма страница от общо девет)

Въпрос: В такъв случай според вас опасността е сериозна, но не и непосредствена?

Гросман: Не знам какво е вашето определение за „непосредствена“. Вижте, сценарият „сива слуз“* вече не е научна фантастика. Нанотехнологиите се развиват с мълниеносна скорост. В момента се провеждат много важни изследвания в Института по технологии в Масачузетс, в Калифорнийския университет „Ървайн“, както и в нашата катедра в Тексас.

Въпрос: Да, но всеки, който прави проучвания в областта на нанотехнологиите, е наясно с опасността.

---

*От англ. grey goo – хипотетичен сценарий за свършека на света, свързан с развитието на нанотехнологиите, според който неуправляеми саморепродуциращи се роботи ще погълнат всяка материя на Земята. – Б. пр.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

Гросман: Ферми* е бил наясно с опасността от делението на атомното ядро. Уотсън и Крик** са били наясно с опасността от ДНК. Алфред Нобел*** е бил наясно с опасността от динамита, когато го е създал. Без съмнение първият пещерен човек, размахал копие, е бил наясно, че...

Въпрос: Разбирам ви, докторе, но сравнението ви между нанотехнологиите и ядрените оръжия не е сериозно, нали?

Гросман: Напротив, съвсем сериозно е. Разберете, и в двата случая говорим за една огромна, гибелна сила в ръцете на хората.

Въпрос: Но само луд...

Гросман: Само луд ли? (*смях*) Та малко ли са лудите в човешката история?

---

*Енрико Ферми, изтъкнат италиански физик. – Б.пр.

**Джеймс Уотсън и Франсис Крик работят заедно в Кеймбридж върху разкриването на структурата на ДНК. – Б.пр.

***Алфред Нобел – шведски химик и инженер. – Б.пр.

ПОСЛЕДИЦИ

Винсент почувства как го напушва все повече и повече смях. Точно като сгъстена пара под захлупено гърне. Като вулкан, на който най-сетне му бе дошло времето да изригне.

Разкъсваха го на парчета.

Ръцете му бяха оковани с безелници за два спрели дизелови локомотива, които пухтяха, пуфтяха, пускаха кълба дим изпод колелата, а самите те бяха така нагорещени, че металът отстрани се топеше.

Той стоеше между двата коловоза.

Веригите бяха дълги. Парните машини щяха да наберат скорост.

– Ха-ха-ха-ха-ха! – смееше се той, защото щеше да бъде смешно, когато ръцете му се откъснат от тялото, плътта се разкъса и костите изскочат от гнездата, като че си отчупил крилата на печено пиле, и...

– Хайде бе, човек, легни си, легни си, легни си.

„Пуф-паф. Ту-гууууууу!“

– Винсент, ще се оправяш.

Кой беше Винсент? Той не се казваше Винсент. Той беше... Как му беше името?

Над него се надвеси дракон – един от онези китайски дракони – с гигантско лице, а ноздрите му бълваха дим и това беше същият дим от влаковете, които сега тъкмо потегляха и вече набираха скорост.

– Ох. Ох, ох, ох! Ох! Оооох! ОООХ!

Веригите дрънчаха, докато влаковете ги теглеха напред.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

– Вземи хапчето. Вземи хапчето, Винсент.

Той размаха ръце, трябваше да се освободи, влаковете щяха да откъснат ръцете му, щяха да ги повлекат след себе си!

– Ох, ох, ОООООХ!

– По дяволите! Гълтай хапчето!

Драконът разтвори устата на Винсент със сила; щеше да разцепи и главата му, през устата му щеше да шурне мозък, той щеше да повърне собствения си мозък...

Китайският дракон сега прие образа на медицинска сестра, не – дракон беше, не, не, не.

– Нееее!

Главата му беше стегната като в менгеме. Винсент надуши мъжки парфюм. Около главата си усети мускули като питони, в устата му беше натикано нещо, а драконът/медицинската сестра стискаше челюстта му, докато той се мъчеше да извика, да моли за помощ.

– Кийтс! Помогни ми! Дай вода.

От небето се спусна бутилка.

Вода от Фиджи. А, да, беше от онази вода в квадратните шишета, естествено, че ще си пийне малко, да, драконе, ще пийна малко вода като добро момче.

– Отвори му устата!

Ами влаковете!

Винсент преглътна.

Чу много, много ясно един глас да казва в главата, а не в ушите му:

– Ще те убият, нямат друг избор, ще те убият. Теб. Лудият крал ще изпрати лудия император. Да. Те. Убият.

И тогава влаковете – Храс! Пук! – откъснаха ръцете му от гнездата им, а той се смееше ли, смееше.

Прилоша му.

Искаше да повърне.

– Точно като брат ми – каза гласът.

Драконът, който в действителност беше мъж и миришеше на парфюм, беше обвинил с ръка главата на Винсент. И плачеше. На Винсент също му се доплака.

Винсент си мислеше, че другият може би е дявол, но не беше сигурен, може би кожата му беше дяволска и имаше дяволски сини очи.

– Джин, вече нямам ръце – прошепна Винсент.

– Господи – рече онзи със сините очи, който сигурно беше дявол.

Джин – Нижински, драконът медицинска сестра – замълча. Лекарството връхлиташе Винсент. Подканваше го да изгуби съзнание. Докато пропадеше дълго надолу в дълбокия черен кладенец, безръкият Винсент получи краткотрайно просветление.

„Значи това била лудостта“ – помисли си той.

Тя стоеше на вратата, готова да се притече на помощ на Нижински и Кийтс, в случай че двамата не успеят да обуздаят Винсент.

Готова да се притече на помощ. Сърцето ѝ биеше, сякаш бе от олово. Тези удари, тези негови неестествени удари изтръгваха въздуха от дробовете ѝ, стискаха я за гърлото.

Сейди Маклуър, или Плат, беше влюбена съвсем мъничко във Винсент. Той оказваше такова въздействие върху хората – не беше любов, нито дори привличане в най-общия смисъл на думата. Това чувство тя пазеше за Кийтс, който връзваше сръчно Винсент за леглото в мълчание. По лицето му се четеше също то безпокойство, което изпитваше и тя.

Та, към Винсент не чувстваше нито любов, нито привличане, а някаква необичайна смесица от доверие и желание да го закрия. Беше малко странно да

МАЙКЪЛ ГРАНТ

изпитва нещо подобно към коравосърдечния и хладнокръвен Винсент, който винаги държеше всичко под контрол. Е, поне доскоро.

Тя стисна ръцете си в юмруци, но толкова силно, че занемарените нокти прорязаха в дланите ѝ нови, но твърде къси линии на живота. Беше понесла прекалено много удари, прекалено много загуби – майка ѝ, баща ѝ, брат ѝ. Какво ѝ беше останало?

Казват, че това, което не те убива, те прави по-силен. Не е вярно, то само оставя пробойни в душата ти. Оставя те в състоянието на Винсент.

Плат беше вербувана от Винсент. Тя му се бе доверила, беше му поверила дори живота си. А в същото време чувството, че трябва да се грижи за него, никога не я напускаше, но не защото му беше длъжница, нито поради някаква взаимност, а защото нещо в невъзмутимото му лице, нещо в черните му очи ѝ казваше: „Имам нужда, да“.

И Плат знаеше, че не беше единствена и че другите изпитваха същото.

Но онзи Винсент – хладният, спокоен, непреклонен Винсент, когото въпреки всичко ти се искаше да закриляш, вече го нямаше.

Лудост.

Умопомрачение.

Болестта вече не беше отвлечено понятие, а реалност пред очите ѝ. Реалност, която осъзнаваше, и смелата Плат вече не беше толкова смела.

Тя изви поглед встрани, неспособна да гледа повече.

Офелия сигурно би се изсмяла на мисълта, че това, което не те убива, те прави по-силен. Беше останала без крака – единият до коляното, а другият петнайсетина сантиметра по-нагоре. Тя не беше станала по-

силна.

А по-лошото беше, че и тя като Винсент бе загубила биотите си. Ако Офелия можеше да разсъждава разумно, вероятно би направила сравнение между краката – истинските човешки крака – и биотите, които все пак не бяха сред крайниците, с които хората се раждаха.

Краката ѝ бяха изгорели като свещи, бяха се стопили като восък чак до костта. Ампутираха опечените ѝ като на барбекю кочани в болница „Белвю“ в Орегон. Но биотите ѝ бяха мъртви много преди това, изпепелени в адските пламъци в сградата на ООН. Когато докторите отрязаха останките от краката ѝ, от ума ѝ вече не бе останало почти нищо.

Агенти на ФБР пазеха Офелия. Бяха ѝ лепнали етикета „заподозряна в терористична дейност“. Един от охраняващите стоеше точно до вратата на болничната ѝ стая, двама пазеха във всеки край на коридора, а още един се навърташе край рецепцията. И ако Офелия беше с ума си, вероятно щеше да се изненада да види, че пред леглото ѝ стои мъж, който, при все че носеше бяла престилка, явно не беше доктор. Под дрехата се виждаше избеляло лилаво велурено сако. И макар че мъжът бе захвърлил някъде настрани наперения си цилиндър, в лице той пак приличаше на Дани Трехо*.

Калигула – не беше известно той да има друго име – се приближи и застана до Офелия. Тя вдигна поглед и в миг на прояснение, в тесния промеждутък между болкоуспокоителните и душевните страдания, го разпозна.

---

*Американски актьор от мексикански произход, роден през 1944 г., който често изгълнява роли на злодеи или антигерои. Играе във филми като „Мачете“ (2010) и „Десперадо“ (1995). – Б.ред.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

– Ти?

– Да, Офелия.

– Какво?... Къде? А... другите? – попита тя несвързано, но Калигула отвърна така, сякаш въпросът ѝ бе смислен, сякаш тя можеше да разбере, макар че бе забелила очи, а устните ѝ бяха разкривени в налудничаво усмивка.

– Уилкс се отърва. Другите са живи. – Сетне добави: – Ти се справи чудесно, Офелия. Прояви смелост. – И той докосна с длан челото ѝ, но в жеста му нямаше нежност, защото затисна здраво главата ѝ, та да не мърда, и с бързо движение заби в слепоочието ѝ камата си чак до дръжката.

От джоба си Калигула измъкна малък цилиндър със заострен край, на който имаше вентил. Изтегли ножа и натика цилиндъра в дупката. Отвори вентила и специалната формула от бял фосфор, която беше приготвил, потече в мозъка на Офелия.

Една евентуална аутопсия можеше да открие следи от нанотехнологии, а част от задълженията на Калигула беше да предотврати такъв изход. В противен случай изследването на трупа в комбинация с несвързания брътвеж на лудата Офелия щяха да издадат не една и две страшни тайни.

Единственият оцелял от кръвопролитие в ООН, когото бяха задържали под арест, вече не можеше да бъде разпитан.

Когато Калигула излизаше от стаята на Офелия, от очните ѝ ябълки капеше втечен огън.

ПЪРВА ГЛАВА

– А, ето от това имах нужда!

Хелън Фокъним Моралес, президентът на Съединените щати, изпита удовлетворение. Тя и съпругът ѝ седяха в леглото и гледаха как Джон Стюарт разкъсва на парчета водача на мнозинството в Сената, който беше враг на Моралес. По този случай президентът наруши по изключение диетата си и изяде почти цялата мелба с карамел.

Врагът беше станал за посмешнице, а сладоледът лепнеше от сладко – завършекът на иначе противния ден беше добър.

Монти Моралес се наведе, обърса сметаната от брадичката ѝ, пъкна я в устата си и се усмихна.

Тя обичаше тази негова усмивка, беше доста недвусмислена и ако животът ѝ не течеше по строго разписание, хм... след всичките тези години той все още беше привлекателен.

Съпругът на президента Монти Моралес – или както повечето хора го наричаха Мо Мо – беше с десет години по-млад от нея и за мъж на четирийсет и пет още се поддържаше в добра форма. Това беше и едно от нещата, които американците харесваха у него. Те обичаха приятния му външен вид, обичаха предаността към съпругата му, обичаха и историите за ежеседмичните му весели игри на покер с останалите съпрузи на важните клечки във Вашингтон.

Не одобряваха навика му да пуши пури в Белия дом. И все пак бяха склонни да му прощават, стига да

МАЙКЪЛ ГРАНТ

продължаваше да уравнивсява острия като бръснач характер на жена си с чара и добродушието си. Мо Мо беше живото доказателство, че госпожа президентът не беше чак толкова зла – дори враговете ѝ признаваха това.

– Скъпа, какво те безпокои? – попита я той.

Тя се извърна, намръщи се. Думите му заплашително напомняха упрек.

– Какво намекваш? Време е за лягане, това е всичко.

Мо Мо се надигна, провеси крака отстрани на леглото и рече:

– Не сега, говоря по принцип. Напоследък се държиш малко странно.

– Странно ли? – Това определение никак не подхождаше на Хелън Фокъним Моралес. Мъчен характер, студена, критична – това бяха думите, с които най-често я описваха. Нямаше човек, който да я счита за странна.

Мо Мо сви широките си рамене.

– Искам да кажа... отнесена. Но само от време на време. Дребни работи. Сега говореше, докато течеше предаването.

– Е, и?

– Просто когато гледаш телевизия, никога не говориш.

– Така ли? И смяташ, че десет минути преди лягане трябва да започнеш да ме разпитваш, а? – Тя навлече един халат и хвърли бърз поглед към таблета си. Нямаше нищо, което изискваше незабавното ѝ внимание. В Таджикистан се извършваше преврат, но това можеше да почака.

Чакаше я също и кратък доклад от Патрик Риос, новия директор на АНТ – Агенцията за нововъзникващи технологии. Бивш агент от ФБР с доста предпри-

емчива натура, Риос упорито настояваше да се спусне след „Маклуър Индъстрис“. Само че той, изглежда, не разбираше следното: Грей Маклуър и синът му бяха убити, а смъртта им беше най-голямото събитие от първите страници на вестниците. До терористичната атака в ООН. Да се спусне след Маклуър ли?

Хм... сега, като се замислеше, защо пък не. Риос беше много находчив и доста способен. По някакъв начин той ѝ напомняше за нея самата. Когато мислеше за Риос, тя неизменно виждаше себе си в годините, когато беше млада и агресивна прокурорка.

Вярваше му.

Трябваше да му даде пълна свобода на действие.

Той беше като нея – добър човек, благонадежден.

В действителност споменът ѝ за Риос беше свързан със спомена за младините ѝ. Мозъкът на президента не можеше да мисли за Риос, без да мисли за нея самата.

– Скъпа, не исках да кажа това – обади се Мо Мо. Той се изправи, за да я обвие в прегръдка, но тя се запъти към банята, за да си вземе горещ душ – ритуалът ѝ за отмора в края на деня. Мо Мо я последва. – Просто се тревожа дали всичко с теб е наред.

– Слушай, Мо Мо, уморена съм. Само допреди половин минута си мислех, че съм сложила весела точка на един скапан ден. Затова, ако имаш да ми казваш нещо, карай направо, без да увърташ.

Тя затвори плъзгащата се врата на душ-кабината и пушна водата. Трябваше да минат трийсет секунди, за да загрее водата.

– Добре – рече той с неочаквано сериозен тон. – Става дума за един куп дреболии. Появил ти се е нервен тик в окото.

– От цветния прашец е. Ужасно ме дразни.

– Наричаш ме Мо Мо. Никога не си го правила.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

Нямам нищо против другите да ми казват така, но ти никога не си се обръщала към мен с този прякор.

Тя се запъна.

– Добре де.

– Ядеш сурови домати.

– Какво?

– Ядеш сурови домати. Та ти ги ненавиждаш.

Руга по време на срещата на кабинета. А никога не се държиш така. През последните два дни те виждам как стоиш и се вираш в огледалото, като че ли просто не си тук. Онзи ден се нахвърли върху фотографа. Кога друг път си била такава?

– Ако случайно не си забелязал, напоследък съм подложена на доста стрес – рече тя с глас, пълен със сарказъм.

– Хелън, та ти си изложена на стрес откакто те познавам, но не се нахвърляш върху хората, които работят за теб, не и върху тези, които не могат да се защитят сами. Просто... – Той сви рамене безпомощно. – Питях се дали да не се качим за няколко дни в Кемп Дейвид*.

– Не мога – рече тя с леден тон. – Не съм първата дама, аз съм проклетият президент. И имам сериозна работа за вършене.

Обидата се заби като нож в ребрата му. Той преглътна, поразен от нея.

– Ето, виждаш ли? Ти не изричаш такива неща – рече той накрая.

Тя примигна.

– Извинявай, Мо... извинявай, скъпи. Аз... – Тя се насили да се усмихне безпомощно. – Да, май си прав. Имам нужда да си почина за ден-два.

---

*Планинска резиденция на президента на САЩ. – Б.пр.

БЗМЦ ПРЕЗРЕЖДАНЕ

– Може би дори повечко. Този тик, всичките дреболии, повечето от които не си спомням сега... Защо не се отбиеш при лекаря на Белия дом? Колкото да те прегледа. Нали разбираш... може да... Знам ли и аз.

Президентът кимна важно.

– Добре. А сега ще си взема душ. Искаш ли да дойдеш при мен?

– Нали знаеш, че предпочитам ваната – рече той и в тона му се долови едновременно укор и прошка.

Тя го обвини в ръцете си.

– Но кабината е толкова голяма, а аз се чувствам самотна без теб.

Когато и двамата влязоха под душа, тя прехвърли възможностите в главата си. Мо Мо нямаше да се откаже току-така. Беше много настойчив. Обичаше я и щеше да продължи да настоява.

Но нещо с нея наистина не беше в ред и точно там беше целият проблем. Тя самата го беше усетила. И знаеше, че е истина. Нещо не беше както трябва.

До изборите обаче оставаше една година. Моментът не беше подходящ да проявява слабост. Моментът не беше подходящ да ѝ открият тумор, удар или дори преумора. Но какво да направи? Как да попречи на Мо Мо да я изтръгне от Белия дом с любовта си?

След време тя отново щеше да си припомни този въпрос.

След време тя щеше да си зададе въпроса как се бе спряла на този ужасен отговор. Но в този момент единствената мисъл в главата ѝ беше, че ударът трябва да бъде бърз и прецизен. Втори шанс нямаше да има.

Тя се притисна плътно в съпруга си. Целуна го. Прокара пръсти през мократа му коса, стисна здраво главата му между ръцете си, напругна всеки мускул в

МАЙКЪЛ ГРАНТ

тялото си и я блъсна в плочките на стената.

Мо Мо се свлече на пода. Кръвта шурна с невероятна сила – много по-силно, отколкото би си представила. Президентът остави водата да тече, излезе от душа и отиде до ваната, за да я напълни с топла вода.

След две минути тя бе достатъчно пълна.

Мо Мо простена под душа. Безсмислени звуци без думи, но все пак трябваше да побърза.

Тя отвори вратата на душ-кабината, клекна на пода, подпъкна ръце под мишниците му и го завлече до ваната, която беше на метър и половина. Това беше лесната част – тялото на мъжа ù беше мокро и насапунисано, а подът беше застлан с плочки. Трудната част щеше да е да го сложи във водата. За да се получи по сценарий, всичко трябваше да изглежда така, сякаш Мо Мо се е подхлъзнал и си е разбил главата във ваната. Чакаше я дълга нощ – трябваше да се увери, че петната от кръв бяха на правилните места. Цяла нощ президентът щеше да търка пода.

Тя премести грубо Мо Мо в пълнещата се вана. Мъжът простена и немощно се раздвижи, но подобно на лунатик или пиян в движенията му липсваше координация.

Той цопна във ваната.

Очите му се отвориха, когато тя усърдно затърка кървавата рана по ръба на ваната.

– Муъ? – успя да каже той.

Не биваше да оставя отпечатъци. Трябваше добре да изпипа работата. Тя допря длани до гърдите му и с цялата си тежест се отпусна отгоре му, докато главата му потъна.

Черните му очи примигнаха, в тях за миг се появи искрица разум и ръцете му се показаха над водата, за да я избутат...

Но беше късно. Белите му дробове се напълниха с вода.

Той повърна.

Вече не беше нужно да го държи под водата. Мо Мо нямаше къде да избяга.

Случилото се щеше да бъде трагедия. Нацията щеше да скърби. На изборите тя щеше да получи десетпроцентна преднина.

Тайните ѝ бяха в безопасност.

От гърдите ѝ се изтръгна хлип. Тя го обичаше. Обичаше го с цялото си сърце.

А току-що го бе убила.

На няколко преки от Белия дом, в офиса на една сграда на „Пенсилвания Авеню“ 1800, Бръмбара свали ръкавиците от ръцете си.

Целият се тресеше.

Повдигаше му се. Надигна се от стола, направи пет крачки към лъскавата луксозна баня, после падна на колене, като едва си поемаше въздух, сякаш бе участвал в маратон.

И точно така си беше.

Там долу в плътта, на наноравнище, неговите наноботи, чието лого беше една избухваща глава, бяха тичали с бясна скорост, за да може той като някой луд телефонен техник да свърже с нишки елементи от егото на Хелън Моралес, представата ѝ за собственото ѝ Аз, с мислите ѝ за Мо Мо.

Бръмбара отдавна беше обгорил доста места, в които се съхраняваше онова, което би могло да се нарече морал и етика. Но в действителност те представляваха спомени от книги, проповеди, лекции, както и далеч по-въздействащите картини на гоненията от детството на президента в Сан Антонио. Всичко това оформяше сърцевината на благоприличието ѝ.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

Като при повечето политици и всички президенти егото на Хелън беше голямо. Инстинктът ѝ за оцеляване винаги е бил добре развит, макар според някои това да си беше чиста проба безскрупулност. Но тя се уравниосяваше от нейното състрадание, доброта, съпричастност към ближния, любов.

На Бръмбара обаче му трябваше по-безнравствен човек, по-безпощаден. Той я искаше опростена, та да може по-лесно да я манипулира, да я убеди по-лесно да даде на Риос и чисто новичката му държавна агенция пълна свобода на действие, за да сложат край на всяко безполезно разследване и да се противопоставят на всяко действие на международната общност.

Така че Бръмбара я направи тъкмо такава. За да му свърши работа, тя трябваше да се поддава на параноя. Той трябваше да насади подобна повишена агресия и безскрупулност в представите на всеки, чиито действия застрашаваха корпорацията „Изискани подаръци „Армстронг“.

Да.

Добре.

Мозъкът беше фино нещо. Няколко погрешно свързани нишки бяха причинили нервния тик и други издайнически белези, което беше привлякло вниманието на Мо Мо към промените в съпругата му. Засилената агресия у президента ведно с понижената ѝ сдържаност бяха довели до убийството. Но в последните минути на отчаяние Бръмбара не се бе опитал да накара Хелън Фокъним Моралес да убие съпруга си Мо Мо. Той се бе помъчил да я спре.

Щом видя накъде отиват нещата, той се опита – твърде вяло и твърде късно – да я накара да види Мо Мо като част от самата себе си. Но единственият резултат беше, че по-късно, дяволски късно, когато това нямаше да е от полза за никого, тя щеше да по-

чувства угризения. Вина. А това от своя страна щеше да усложни нещата.

Бръмбара стоеше на колене, кръвта пулсираше в лицето му, коремът му се свиваше от страх. Чакаше обаждането.

Когато телефонът му все пак иззвъня, той пак се сепна.

Питаше се колко време можеше да го остави да звъни, без да вдига. Питаше се дали ще може да устиска да не повърне пак. Да не се разплаче.

– Да – каза той тихо в слушалката.

– О, Антъни. – Гласът не изригна с гневната тирада на близнаците Армстронг. Беше Бърнофски. – Антъни, Антъни, какви ги забърка?

– Боже господи! – изхленчи Бръмбара. – Откъде да знам, че кучката е полудяла и ще...

Бърнофски се изсмя със своя сух като пергамент смях.

– Внимавай какво говориш. Във Вашингтон е пълно с големи уши.

– Какво да... Аз... Какво... – Дори не можеше да сглоби въпроса. Дишаше учестено и шумно. – Близнаците...

– За твой късмет, вече са си легнали. Само аз видях какво стана. – Тази новина зарадва Бръмбара и това само говореше колко е уплашен. Той презираше Бърнофски, но изпитваше ужас от Чарлс, и най-вече от Бенджамин Армстронг.

– Но, разбира се, това няма как да се скрие – продължи Бърнофски.

Бръмбара изруга, но гневът му се беше стопил. Беше го завладял стоманеноледен страх. Онези мутанти, близнаците Чарлс и Бенджамин Армстронг, никак не си поплюваха с мекушавите подчинени, които оплескваша работите.

МАЙКЪЛ ГРАНТ

Нещата, които можеха да му причинят... Преди време бе допуснал грешка, за която беше наказан с бой по задните части и краката от главорезите на „Америка Стронг“. И досега не можеше да седне на стол без една шепа болкоуспокояващи. А този път беше изложил всичко на опасност.

– Та аз съм туичър, аз съм боец, а не спинър, по дяволите. – Бръмба се молеше на телефона. – Аз дадох на Винсент да се разбере. А преди него отстраних и Керуак. Аз съм най-добрият. Те не могат без мен. Не могат да ме убият! Това е...

– Мммм – рече развеселен Бърнофски и видя в размътения си от опиум мозък цената, която близнаците биха поискали. – Омота конците, Антъни, млади ми приятелю. Само един-единствен човек на тази зелена планета може да те измъкне от тази каша. Знаеш ли кой е той, Антъни?

Бръмба трепереше. Дори сега не беше ядосан. Ядът щеше да го връхлети след това заедно със самооправданието, но в този момент, когато лицето му бе на сантиметри от пода и цялото му тяло се бе сковало от страх и болка, Бръмба бе в състояние само да стене.

– Кой, Антъни? Кой може да те спаси? Каж ми, малко арогантно британско лайно.

– Ти – тихо рече Бръмба.

Последва дълга пауза, докато Бърнофски осмисляше поражението на съперника си. Тогава старият човек каза:

– Покрий се. Не предприемай нищо. Върни се в хотела, изучай приятелката си, но не прави нищо, докато не ти дам знак.

Линията прекъсна. Бръмба се претърколи на една страна и заплака.